

Unique Art Creator

ΑΝΗΚΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ, Η **ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ** ΠΡΕΣΒΕΥΕΙ ΠΩΣ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ. από την **ΕΙΡΗΝΗ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗ**

Αν και τα τελευταία χρόνια απολαμβάνει περισσότερο από κάθε άλλο τον ρόλο της μητρότητας, η εικαστικός βρίσκει πάντα χρόνο για ό,τι τη γεμίζει δημιουργικά – και αυτό δεν είναι άλλο από τη ζωγραφική και την τέχνη. Αρχικά σπούδασε Χημεία και Φαρμακολογία στο Λονδίνο δουλεύοντας παράλληλα στη φαρμακευτική εταιρεία Roche. Αποφοίτησε με πτυχίο Bachelor και Master of Science στις φυσικές ιδιότητες των υλικών. Έπειτα από αρκετά χρόνια διαμονής και εργασίας στη Νέα Υόρκη και παρακολουθώντας art residencies στο φημισμένο School of Visual Arts της πόλης, στο πλευρό και του Donald Sheridan, master printer του Andy Warhol, καθώς και δίπλα στον Andrew Ginzler, έναν σύγχρονο Αμερικανό καλλιτέχνη, γνωστό για τα μεγάλης κλίμακας έργα τέχνης σε δημόσιους χώρους και για τις εγκαταστάσεις του, η ίδια δηλώνει υπέρμαχος του «process art», δημιουργώντας πάνω στον καμβά ενώσεις διαφορετικών στοιχείων. Γύψος, λάστιχο, πούπουλα, bubble wrap (υλικό περιτυλίγματος με φυσαλίδες), είναι μερικά από τα υλικά στα οποία δίνεται ξανά ζωή, δημιουργώντας τελικά γλυπτικούς πίνακες και όχι πίνακες με πινέλο.

ΕΙΡΗΝΗ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗ: Τα έργα σου συχνά χαρακτηρίζονται από έντονο συναισθηματικό περιεχόμενο, αμεσότητα, δυναμική κίνηση και ενέργεια. Τι σε ωθεί και τι σε εμπνέει να δημιουργείς;

ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ: Τα έργα μου είναι η απάντηση, το αποτύπωμα κάθε μου σκέψης ή βιωμάτων που με αγγίζουν, κάτι που θα δω, που θα ακούσω ή θα σκεφτώ. Οι πίνακες που δουλεύω τώρα, για παράδειγμα, έχουν να κάνουν με τη δεύτερη εγκυμοσύνη μου και τη μητρότητα. Και όλο αυτό το συνδυάζω με την ευαισθησία που έχω για το περιβάλλον. Παράλληλα δουλεύω με τους συνεργάτες μου και επεκτείνουμε το project «BedSheets - Ο Δυσίμος της Ελευθερίας» που είχαμε παρουσιάσει το 2016 στην πλατεία Συντάγματος. Η πανδημία του κορωνοϊού, η καραντίνα και ο υποχρεωτικός εγκλεισμός και η τραγωδία που όλος ο κόσμος έχει βιώσει τους τελευταίους μήνες έδωσε μια νέα διάσταση στην έννοια της ελευθερίας. Αυτή την έννοια θέλω να αποτυπώσω εικαστικά και θα είναι και το επόμενο μου performance.

Ε.Ζ.: Τι επιθυμείς να αφηγούνται τα έργα σου στο κοινό;

Μ.Φ.: Μια ιστορία. Να τους ταξιδεύουν, να

τους καθησυχάζουν αλλά και να τους προβληματίζουν δείχνοντάς τους την άλλη όψη των πραγμάτων. Εξού και ο δυσίμος!

Ε.Ζ.: Η Ελλάδα στηρίζει το έργο νέων δημιουργών; Το κοινό μας είναι έτοιμο να δεχτεί πιο καινοτόμες μορφές τέχνης;

Μ.Φ.: Το κοινό είναι σίγουρα έτοιμο. Ο κόσμος ανταποκρίνεται, μπαίνει στο πνεύμα και προσεγγίζει και το πιο καινοτόμο. Όταν έκανα το performance στην πλατεία Συντάγματος το 2016, ο κόσμος ανεξαρτήτως ηλικίας με προσέγγιζε και ήθελε τον διάλογο. Ήθελε να καταλάβει, ήθελε την επαφή με τον καλλιτέχνη, να νιώσει τον προβληματισμό του και να εμβαθύνει σε αυτό που είδε.

Ε.Ζ.: Έπειτα από κάποια χρόνια καλλιτεχνικής παρουσίας στη Νέα Υόρκη, ποιες είναι οι στιγμές που συνέβαλαν στην επαγγελματική σου ανάπτυξη και γιατί τις ξεχωρίζεις; Δίνονται τελικά εκεί περισσότερες ευκαιρίες σε νέους ανθρώπους;

Μ.Φ.: Στην Νέα Υόρκη ένιωσα ελεύθερη. Δούλευα δίπλα στον Donald Sheridan, το δεξί χέρι του Andy Warhol, και ένιωθα ότι είμαι με έναν φίλο και δουλεύουμε σε κάτι μαζί. Ο κόσμος που γνώρισα εκεί είναι ταπεινός, άνετος, ακομπλεξάριστος και δοσμένος σε αυτό που κάνει. Μου έμαθε το «μαζί» αλλά και το «χώρια». Γιατί με το «χώρια» και την απομόνωση καταφέρνεις να «ζήσεις» τη δουλειά σου. Αλλά και χωρίς το «μαζί» δεν υπάρχει εξέλιξη. Εκεί έμαθα ότι η ζωή θέλει έντονο πείσμα και ρίσκο. Όχι κάτι ενδιάμεσο. Το ενδιάμεσο οδηγεί σε κάτι μέτριο. Μαθαίνεις να ρισκάρεις και μετά να παλεύεις για να σωθείς. Μέσα από αυτή την πάλη όμως βλέπεις το φως και την ομορφιά της δημιουργίας. Και τότε νιώθεις μια δύναμη που αντανακλάται στα μάτια σου και ο κόσμος σε βλέπει ως

«επιτυχημένη» ή «ξεχωριστή» ενώ εσύ ξέρεις ότι απλά είσαι γεμάτος. Πλήρης. Δεν είναι θέμα επιτυχίας, είναι θέμα του πόσο ολοκληρωμένος νιώθεις ως άνθρωπος. Εκεί έμαθα να θέλω να δουλεύω από το πρωί μέχρι το βράδυ, όχι γιατί έπρεπε ή υπήρχε κάποιο deadline, αλλά γιατί μου επέτρεψε να παθιαστώ με τη δουλειά μου. Είναι πολλές οι στιγμές που ξεχωρίζουν και είναι σημαντικές. Τα residencies στο School of Visual Arts και ο δάσκαλός μου Gregory Coates, τα σεμινάρια στο Parsons και ο δάσκαλός μου Donald Sheridan, τα σεμινάρια στο NYU και η βόλτα προς το σπίτι, το στούντιό μου και οι συλλέκτες που γνώρισα στις εκθέσεις μου, η καθημερινότητά μου εκεί, οι φίλοι που απέκτησα, το σπίτι μου και οι γείτονές μου. Κοιτώντας πίσω βλέπω πως όλη μου η ζωή εκεί, η κάθε μου μέρα, ήταν ένα σκαλοπάτι για το παρακάτω. ■

Ο νέος πίνακας «Quarantine Blue Pump Bag», 2020, είναι μικτή τεχνική σε καμβά

